

ΑΠ 1602/2022.

Πλαστογραφία κακουργηματική-υπεξαίρεση κακουργηματική : αληθής συρροή και όταν ακόμα η κακουργηματική πλαστογραφία διαπράττεται προς συγκάλυψη της υπεξαίρεσης .

Η παραδοχή των στοιχείων που συγκροτούν τις επιβαρυντικές περιστάσεις των εν λόγω εγκλημάτων, καθιστώντας αυτά κακουργήματα σε καμία περίπτωση δεν αναιρεί την αυτοτέλειά τους ούτε διαφοροποιεί το υλικό αντικείμενο ή το προστατευόμενο από καθένα εξ αυτών έννομο αγαθό και ως εκ τούτου δεν επηρεάζει την προβλεπόμενη για το καθένα τους ποινική κύρωση ούτε βεβαίως αποτελεί λόγο υποβάθμισης οποιουδήποτε εξ αυτών.

«...

Από την διάταξη του άρθρου 216 του ΠΚ, προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της πλαστογραφίας, απαιτείται αντικειμενικώς μεν η απαρχής κατάρτιση εγγράφου (κατά την έννοια του άρθρου 13 στοιχ. γ' του ΠΚ) από τον υπαίτιο, είτε με απομίμηση του γραφικού χαρακτήρα είτε με τη θέση της υπογραφής του φερομένου ως συντάκτη είτε με την κατάχρηση της υπογραφής (συμπλήρωση κατά το δοκούν εγγράφου, που φέρει μόνο την υπογραφή τρίτου), που να το εμφανίζει ότι καταρτίστηκε από άλλον, ή η νόθευση γνήσιου εγγράφου, δηλαδή η αλλοίωση της έννοιας του περιεχομένου του, με μεταβολή του τελευταίου, υποκειμενικά δε δόλος, που περιλαμβάνει τη γνώση και θέληση των πραγματικών περιστατικών, που απαρτίζουν την πράξη και περαιτέρω σκοπός του υπαιτίου (υπερχειλής δόλος) να παραπλανήσει με τη χρήση του πλαστού ή νοθευμένου εγγράφου άλλον για γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, οι οποίες αναφέρονται στην παραγωγή, διατήρηση, μεταβολή, μεταβίβαση ή απόσβεση δικαιώματος ή έννομης σχέσης ή κατάστασης δημόσιας ή ιδιωτικής φύσεως, ασχέτως αν επιτεύχθηκε ή όχι η παραπλάνηση. Η πλαστογραφία συνιστά, κατά τη διάταξη της παρ. 3 εδ. α' του άρθρου 216 του ισχύσαντος μέχρι την 30η-6-2019 ΠΚ, κακούργημα, τιμωρούμενο με κάθειρξη μέχρι δέκα έτη, αν ο υπαίτιος της πράξεως σκόπευε να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον περιουσιακό όφελος βλάπτοντας τρίτον ή σκόπευε να βλάψει άλλον και το συνολικό όφελος που επιδίωξε ή η συνολική ζημία που προκλήθηκε υπερβαίνουν το ποσό των εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ευρώ. Η διάταξη αυτή είναι επιεικέστερη από την αντίστοιχη της παρ. 3 στοιχ. β' του άρθρου 216 του ισχύοντος από την 1-7-2019

ΠΚ (Ν 4619/2019), αφού για την ίδια πράξη απειλείται με αυτή, εκτός από την ίδια στερητική της ελευθερίας ποινή, της καθείρξεως μέχρι δέκα έτη, και χρηματική ποινή. Ως περιουσιακό όφελος νοείται η βελτίωση της περιουσιακής καταστάσεως του δράστη ή άλλου, υπέρ του οποίου ενεργεί, που επέρχεται με την αύξηση της οικονομικής αξίας της περιουσίας του ωφελουμένου ή προσπόριση άλλων ωφελημάτων οικονομικού χαρακτήρα ή με την αποσόβηση της μειώσεως της περιουσίας του με βλάβη άλλου, η οποία από μόνη της αρκεί για τη θεμελίωση της πλαστογραφίας, αν το όφελος ή η βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 120.000 ευρώ.(Α.Π. 1/2021, Α.Π. 61/2020, Α.Π. 146/2020, Α.Π. 1080/2019). Για τη θεμελίωση της βαρύτερης μορφής της πράξεως και την κατάφαση του κακουργηματικού χαρακτήρα αυτής απαιτείται πρόσθετος σκοπός του υπαιτίου να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον περιουσιακό όφελος με βλάβη τρίτου ή να βλάψει άλλον, εάν το όφελος ή η βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 120.000 ευρώ, είναι δε αδιάφορο αν ο σκοπός αυτός της περιουσιακής μεταθέσεως, στην οποία απέβλεψε ο δράστης, επιτεύχθηκε ή όχι. Για τη στοιχειοθέτηση κακουργηματικής πλαστογραφίας δεν είναι αναγκαίο η περιουσιακή μετακίνηση να είναι αμέσως συνδεδεμένη με αυτή, με την έννοια ότι θα πρέπει να επέρχεται ευθέως και αμέσως με μόνη την υλική πράξη της κατάρτισεως ή νοθεύσεως εγγράφου. Αρκεί ότι το όφελος ή η περιουσιακή ζημία έχουν ενταχθεί στον επιδιωκόμενο σκοπό και στο εν γένει, με την πλαστογραφία, παραπλανητικό σχέδιο του δράστη και ότι με την κατάρτιση του πλαστού ή τη νόθευση γνήσιου εγγράφου διαμορφώνονται οι όροι και προϋποθέσεις, για να υπάρξει στη συνέχεια η δυνατότητα, έστω και με την παρεμβολή άλλων ενεργειών του δράστη, χρονικώς επομένων της κατάρτισεως του πλαστού εγγράφου, να επέλθει το σκοπηθέν όφελος ή η περιουσιακή ζημία. Συνεπώς, για τη θεμελίωση του αξιοποίνου, ο νόμος απέβλεψε όχι στην αμεσότητα της ενέργειας του δράστη, σε σχέση με το αποτέλεσμα της περιουσιακής βλάβης ή του οφέλους, αλλά στην αμεσότητα του κινδύνου, τον οποίο ενέχει αυτή καθ' εαυτή η υλική πράξη της πλαστογραφίας, έστω και αν πρέπει να ακολουθήσει ενδεχομένως και περαιτέρω ενέργεια αυτού, η οποία ουσιαστικώς ενεργοποιεί τον κίνδυνο της επελεύσεως του

οφέλους ή της βλάβης. Περί των ανωτέρω, τέλος, συνηγορεί και το γεγονός ότι στην πλαστογραφία υπό οποιαδήποτε μορφή (κατάρτιση πλαστού ή νόθευση γνησίου εγγράφου) η διαβάθμιση του αξιοποίνου της, διαπλάσσεται στον νόμο ως έγκλημα σκοπού και με αυτήν, δια της συστηματικής ένταξη της στο περί τα υπομνήματα κεφάλαιο του Π.Κ, σκοπείται η ασφάλεια και ακεραιότητα των εγγράφων συναλλαγών και όχι των περιουσιακών δικαίων (Ολ. ΑΠ 3/2008, Α.Π. 1479/2019, ΑΠ 855/2014). Εξάλλου, κατά την διάταξη του άρθρου 375 παρ. 1 εδ. α' του προΐσχύσαντος ΠΚ., "όποιος ιδιοποιείται παρανόμως ξένο (ολικά ή εν μέρει) κινητό πράγμα που περιήλθε στην κατοχή του με οποιονδήποτε τρόπο τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών και, αν το αντικείμενο της υπεξαίρέσεως είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. Αν η συνολική αξία υπερβαίνει το ποσό των "εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ΕΥΡΩ", ο υπαίτιος τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών". Προσέτι κατά δε την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, "αν πρόκειται για αντικείμενο ιδιαίτερα μεγάλης αξίας που το έχουν εμπιστευθεί στον υπαίτιο λόγω ανάγκης ή λόγω της ιδιότητάς του ως εντολοδόχου, επιτρόπου ή κηδεμόνα του παθόντος ή ως μεσεγγυούχου ή διαχειριστή ξένης περιουσίας, ο υπαίτιος τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών. Αν το συνολικό αντικείμενο της πράξης του προηγούμενου εδαφίου υπερβαίνει σε ποσό τις εκατόν είκοσι χιλιάδες (120.000) ευρώ, τούτο συνιστά επιβαρυντική περίσταση". Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι για τη στοιχειοθέτηση της προβλεπόμενης από τη δεύτερη (σε συνδυασμό με την πρώτη) παράγραφο του ως άνω άρθρου κακουργηματικής υπεξαίρέσεως απαιτείται, αντικειμενικώς: α) το υλικό αντικείμενο της υπεξαίρέσεως να είναι κατά τη φυσική αντίληψη κινητό πράγμα, όπως είναι και το χρήμα και οι μετοχές ανώνυμων εταιριών, β) να είναι αυτό ολικά ή μερικά ξένο, με την έννοια ότι η κυριότητα αυτού, όπως νοείται στο αστικό δίκαιο, ανήκει σε άλλον, εκτός από το δράστη, γ) η κατοχή του πράγματος αυτού, κατά το χρόνο που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη, να έχει περιέλθει με οποιονδήποτε τρόπο στο δράστη, δ) παράνομη ιδιοποίηση του πράγματος από τον υπαίτιο, η οποία υπάρχει, όταν ο τελευταίος ενσωματώνει αυτό στην περιουσία του χωρίς τη συναίνεση του

ιδιοκτήτη ή χωρίς την ύπαρξη άλλου δικαιώματος που του παρέχει ο νόμος, ε) το αντικείμενο της υπεξαίρέσεως να είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, περί της οποίας, ως ζητήματος περί τα πράγματα, κρίνει ανελέγκτως το δικαστήριο της ουσίας και στ) να συντρέχει επιπλέον στο πρόσωπο του υπαιτίου κάποια από τις περιοριστικά διαλαμβανόμενες στο ανωτέρω άρθρο καταστάσεις ή ιδιότητες, όπως εκείνη του εντολοδόχου, του διαχειριστή ξένης περιουσίας κλπ. Υποκειμενικώς, απαιτείται δόλια προαίρεση του δράστη, περιλαμβάνουσα τη συνείδηση, ότι το πράγμα είναι ξένο και τη θέληση να το ιδιοποιηθεί παράνομα, η οποία εκδηλώνεται με την κατακράτηση ή την άρνηση απόδοσής του στον ιδιοκτήτη. Ιδιοποίηση (στο ανωτέρω έγκλημα της υπεξαίρέσεως, το οποίο είναι στιγμιαίο) σημαίνει εξωτερίκευση ενέργειας ή παραλείψεως, η οποία φανερώνει τη θέληση του υπαιτίου να ενσωματώσει το ξένο κινητό πράγμα, χωρίς νόμιμο δικαιολογητικό λόγο, στη δική του περιουσία, όπως με την άρνηση αποδόσεως τούτου στον ιδιοκτήμονα, χρόνος δε τελέσεως του ως άνω εγκλήματος, που κρίνεται αναίρετικώς ανελέγκτως, είναι, κατά τις διατάξεις του άρθρου 375 σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 17 του ΠΚ, ο χρόνος της τοιαύτης συμπεριφοράς, δηλαδή ο χρόνος κατά τον οποίο ο δράστης εκδήλωσε την πρόθεσή του για παράνομη ιδιοποίηση του πράγματος. Ενόψει των προεκτεθέντων, η υπεξαίρεση αντικειμένου μεγάλης αξίας, που το έχουν εμπιστευθεί στον υπαίτιο λόγω μιας εκ των πιο πάνω αναφερομένων στο νόμο ιδιοτήτων, προσλαμβάνει κακουργηματικό χαρακτήρα με βάση την προπαρατεθείσα παρ. 2 του άρθρου 375 του ΠΚ, αν το αντικείμενό της υπερβαίνει το ποσό των 120. 000 ευρώ. Η διάταξη αυτή είναι επιεικέστερη και, συνεπώς, εφαρμοστέα εν προκειμένω, από την αντίστοιχη του άρθρου 375 παρ. 2 του ισχύοντος από την 1η-7-2019 νέου Ποινικού Κώδικα (Ν. 4619/2019), αφού για την ίδια πράξη απειλείται με την τελευταία διάταξη, εκτός από την ίδια στερητική της ελευθερίας ποινή (της καθείρξεως μέχρι δέκα έτη) και χρηματική ποινή (Α.Π. 871/2020, Α.Π. 1520/2019, Α.Π. 1479/2019). Τα παραπάνω εγκλήματα της υπεξαίρέσεως και της πλαστογραφίας, είναι αυτοτελή στοιχειοθετούνται από διαφορετικά πραγματικά περιστατικά και διαφέρουν μεταξύ τους, λόγω της διαφορετικότητας του πληττομένου με

καθένα από αυτά εννόμου αγαθού, που είναι επί μεν της πλαστογραφίας η δημόσια πίστη περί τα υπομνήματα, δηλαδή η ασφάλεια και η ακεραιότητα των εγγράφων συναλλαγών επί δε υπεξαίρεσεως η ξένη ιδιοκτησία. Ενόψει τούτου, αλλά και γιατί το καθένα από αυτά δεν αποτελεί μέσο τελέσεως ή αναγκαία συνέπεια του άλλου, τελούν μεταξύ τους σε σχέση αληθούς πραγματικής συρροής τόσο υπό τη βασική όσο και υπό την κακουργηματική μορφή τους και όταν ακόμη η κακουργηματική πλαστογραφία διαπράττεται προς συγκάλυψη της υπεξαίρεσεως. Η παραδοχή των στοιχείων που συγκροτούν τις επιβαρυντικές περιστάσεις των εν λόγω εγκλημάτων, καθιστώντας αυτά κακουργήματα σε καμία περίπτωση δεν αναιρεί την αυτοτέλειά τους ούτε διαφοροποιεί το υλικό αντικείμενο ή το προστατευόμενο από καθένα εξ αυτών έννομο αγαθό και ως εκ τούτου δεν επηρεάζει την προβλεπόμενη για το καθένα τους ποινική κύρωση ούτε βεβαίως αποτελεί λόγο υποβαθμίσεως οποιουδήποτε εξ αυτών. (ΑΠ 203/2020, ΑΠ 974/2021, ΑΠ 1492/2018, ΑΠ1080/2019, ΑΠ 788/2013, ΑΠ 497/2013, ΑΠ 1115/2011, ΑΠ 670/2009).

...

Με τις παραδοχές αυτές, οι οποίες διαλαμβάνονται στο σκεπτικό, σε συνδυασμό με όσα αναφέρονται στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, που παραδεκτά αλληλοσυμπληρώνονται, το Δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην εν λόγω απόφαση του την επιβαλλόμενη, κατά τα άνω, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκτίθενται σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχτηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των εγκλημάτων της υπεξαίρεσης κατ'εξακολούθηση από εντολοδόχο, άνω των 120.000 ευρώ και πλαστογραφίας κατ'εξακολούθηση άνω των 120.000 ευρώ, για τα οποία καταδικάστηκε ο αναιρεσείων, με παράθεση όλων των στοιχείων, που απαρτίζουν τη νομοτυπική μορφή των εγκλημάτων αυτών, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι συλλογισμοί, με βάση τους οποίους έγινε η υπαγωγή των αποδειχθέντων περιστατικών στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 1,14, 26 παρ.1, 27 παρ. 1, 79, 98, 375 παρ.1, 2, 216

παρ.1-3, του ΠΚ. , τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου. Οι ειδικότερες αντίθετες αιτιάσεις του αναιρεσεύοντος είναι αβάσιμες αφού: 1) με τις παρατιθέμενες στην προσβαλλομένη απόφαση νομικές σκέψεις ότι τα προαναφερόμενα εγκλήματα της υπεξαίρεσης και της πλαστογραφίας είναι αυτοτελή, διαφέρουν μεταξύ τους, λόγω της διαφορετικότητας του πληττομένου με καθένα από αυτά έννομου αγαθού, που είναι, επί μεν της πλαστογραφίας η δημόσια πίστη περί τα υπομνήματα, δηλαδή, η ασφάλεια και η ακεραιότητα των εγγράφων συναλλαγών και όχι των περιουσιακών δικαίων, επί δε υπεξαίρεσεως η ξένη ιδιοκτησία, ότι οι αξιόποινες πράξεις της πλαστογραφίας και της υπεξαίρεσεως διαφέρουν κατά τα συγκροτούντα εκάστη εξ αυτών στοιχεία και η καθεμία απ'αυτές δεν αποτελεί το μέσο τελέσεως ή αναγκαία συνέπεια του άλλου, με αναγκαία συνέπεια να τελούν μεταξύ τους σε σχέση αληθούς πραγματικής συρροής και όταν ακόμη η πλαστογραφία διαπράττεται προς συγκάλυψη της υπεξαίρεσεως και τέλος ότι η μορφή (πλημμεληματική ή κακουργηματική) καθενός των ως άνω εγκλημάτων, ακόμη δε και η συνδρομή επιβαρυντικών περιστάσεων διακεκριμένης μορφής, που ερευνώνται αυτοτελώς για το καθένα απ' αυτά χωριστά, δεν ασκούν έννομη επιρροή ούτε μεταβάλλουν την αυτοτέλεια των εγκλημάτων και εντεύθεν δεν αποκλείεται η διπλή αυξημένη ποινική κύρωση του δράστη των δύο εγκλημάτων, ορθά το δικαστήριο της ουσίας ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 216 παρ.3, 375 παρ.2 και 94 παρ.1 και με την απαιτούμενη αιτιολογική επάρκεια απέρριψε ως αβάσιμο, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, προταθέντα ισχυρισμό του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσεύοντος ότι η συρροή ανάμεσα στην υπεξαίρεση και στην πλαστογραφία στη βασική της μορφή είναι αληθινή, πλην όμως η συρροή αυτή (αληθινή) των ως άνω εγκλημάτων στην κακουργηματική τους μορφή, ως εν προκειμένω, πρέπει να αποκλειστεί, αφού κάτι τέτοιο σημαίνει ανεπίτρεπτη διπλή σε βάρος του κατηγορουμένου αξιολόγηση ενός και του αυτού μεγέθους, ήτοι της διακινδύνευσης της περιουσίας, με αποτέλεσμα η πλαστογραφία να συρρέει μεν αληθώς με την υπεξαίρεση στη βασική της όμως μορφή του

άρθρου 216 παρ. 1 ΠΚ. Συνακόλουθα, ο πρώτος λόγος της κρινομένης αιτήσεως, με τον οποίο προβάλλεται η πλημμέλεια της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής των προαναφερθέντων ουσιαστικών ποινικών διατάξεων, από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Ε΄ του ΚΠΔ, με την ανωτέρω αιτίαση, είναι αβάσιμος. Η περιλαμβανόμενη στον ίδιο λόγο αιτίαση, για πλημμέλεια από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Θ΄ του ΚΠΔ, της υπέρβασης εξουσίας, για το λόγο ότι το δικαστήριο της ουσίας δεν προέβη στην οριστική παύση της ποινικής δίωξης λόγω παραγραφής για το αδίκημα της πλαστογραφίας κατ'εξακολούθηση, είναι αβάσιμος, αφού λαμβάνει ως δεδομένο ότι η περί ης ο λόγος πράξη της πλαστογραφίας, συνιστά, μετά την κατά την άποψη του αναιρεσείοντος, μη συνδρομή αληθούς συρροής μεταξύ αυτής και της υπεξαίρεσεως στην κακουργηματική τους μορφή, πλημμέλημα, προϋπόθεση που δεν συντρέχει εν προκειμένω ώστε να τίθεται θέμα παραγραφής. Με τον δεύτερο λόγο της κρινομένης αιτήσεως ο αναιρεσείων πλήττει την προσβαλλομένη απόφαση για πλημμέλειες από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ΄, Ε΄ και Θ΄ του Κ.Π.Δ., ήτοι έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας ως προς τον απαιτούμενο από την διάταξη του άρθρου 216 παρ.3 του Π.Κ., υπερχειλή σκοπό του αναιρεσείοντος να προσπορίσει στον εαυτό του παράνομο περιουσιακό όφελος, για εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 216 παρ.3 του Π.Κ., λόγω έλλειψης του προαναφερθέντος υποκειμενικού στοιχείου και για υπέρβαση εξουσίας για το λόγο ότι το δικαστήριο της ουσίας, δεν προέβη στην οριστική παύση της ποινικής δίωξης λόγω παραγραφής για το αδίκημα της πλαστογραφίας κατ'εξακολούθηση, το οποίο μετά την έλλειψη του προαναφερθέντος υποκειμενικού στοιχείου, φέρει την μορφή πλημμελήματος και έχει υποπέσει σε παραγραφή. Και ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος αφού: στις ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλομένης απόφασης αναφέρεται το ύψος της βλάβης που επήλθε από την κατ'εξακολούθηση τέλεση του αδικήματος της πλαστογραφίας που υπερβαίνει το συνολικό ποσό των 120.000 ευρώ, παρατίθενται δε και τα επιμέρους ποσά που αφορούν κάθε πλαστό έγγραφο ξεχωριστά και γίνεται δεκτό κατ'επανάληψη ότι οι μερικότερες πράξεις της πλαστογραφίας έγιναν για την συγκάλυψη των

αναφερομένων μερικών πράξεων της υπεξαίρεσεως. Με τις παραδοχές αυτές, πλήρως αιτιολογείται ο απαιτούμενος από την διάταξη του άρθρου 216 παρ.3 του ΠΚ, για την συγκρότηση της υποκειμενικής υποστάσεως του εν λόγω αδικήματος, υπερχειλής δόλος, καθόσον στον σκοπό συγκαλύψεως της προηγηθείσης υπεξαίρεσεως αναγκάως περιέχεται και ο σκοπός περιουσιακού οφέλους αντιστοίχου αξίας του αντικειμένου κάθε μιας μερικήτερης πράξης υπεξαίρεσεως, αφού με την συγκάλυψη αποσκοπείται η αποσώβηση της μειώσεως της περιουσίας του δράστη, έστω και παρανόμως κτηθείσης, με την αποτροπή ανατροπής του διαμορφωθέντος ιδιοκτησιακού καθεστώτος όσον αφορά το αντικείμενο της υπεξαίρεσεως. Συνακόλουθα συγκροτείται και η υποκειμενική υπόσταση του ως άνω αδικήματος και το δικαστήριο της ουσίας ορθά την διάταξη του άρθρου 216 παρ.3 του Π.Κ. εφάρμοσε. Τέλος λόγος για υπέρβαση εξουσίας με την ως άνω αιτίαση δεν τίθεται αφού δεν συντρέχει εν προκειμένου περίπτωση πλημμεληματικής μορφής πλαστογραφίας.

...»